

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΡΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Α πόδια που ήταν κι' αυτά δεμένα στο κατώφλι τής πόρτας. "ΟΑ" αυτά ήταν ύπολογισμένα μ' έναν τέτοιο τρόπο, ώστε και την ελάχιστη κίνηση αν έκανε ο δυστυχής θα στραγγαλιζότανε.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, μόλις έφτασε κοντά του κι' είδε τον κίνδυνο που διέτρεχε, ξέσγαλε άμέσως τ' μαγαϊράκι του και μ' αυτό του απέκοψε τ' δεσμά του.

"Αν κι' έλευθερώθηκε όμως ο ψευτοαστυνόμος, με μεγάλη δυσκολία μπορούσε ν' αναπνεύσει. "Όποιος θα τόν έ-

βλεπε θάλεγε πώς ψυχορραγούσε.

— Νερό, φέρε γρήγορα νερό, Χάρρυ! φώναξε ο Σέρλοκ Χόλμς στον βοηθό του, άνασηκόνοντας έλαφρά τόν ψευτοαστυνόμο και άδειάζοντάς του μέσο στο στόμα, μ' ένα μικρό μπουκαλάκι, λίγο κονιάκ. Πρέπει να κάνουμε τ' άδύνατα δυνατά να τόν ξαναφέρουμε στη ζωή. Ξέρει όλα τα μυστικά του Μαορί άσφαλώς, θα μάθουμε πού εινε η Ζαίρα.

Ο Χάρρυ, σαν άστραπή έτρεξε έξω και ξαναγύρισε μ' έναν κουβά νερό. Τό δίονα τής άωροφης κρολής τοχγε δώσε σφερα. Σε λίγο ο Σέρλοκ Χόλμς, με τις κατάλληλες έντρίβες του, κατώρθωσε να ανεφέρει κάπως τόν μισοαναίσθητο εκείνον άθρωπο.

—Χάρρυ, φώναξε τότε χαρούμενος ο διάσημος άστυνομικός στο βοηθό του, βλεπεις πού κινει τ' μέλη του; Αυτό θα πη ότι άρχισε να κυκλοφορη τó αίμα του όπωσδήποτε κανονικά. Μπορούμε τώρα να τόν μεταφέρουμε έπάνω. "Έλα...

Τόν μεταφέρανε σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος και τόν εξαπλώσανε άπάνω σ' ένα παλιό κρεβάτι. Εκεί ο Σέρλοκ Χόλμς άρχισε να τόν περιποιείται, σαν ένας έμπειρος γιατρός.

—Η κατάσταση του δεν εινε καλή, Χάρρυ, γύρισε και ειπε άσφαμα ο Σέρλοκ Χόλμς στο βοηθό του. Σύ, ώστόσο, πρέπει να πάς στο σπίτι. "Ετοιμάσε μου τή θαλίτσα μου. "Ισως ταξιδέψουμε. Μπορεις μάλιστα και να κοιμηθης. "Έχουμε καιρό ως αύριο τó μεσημέρι.

—Και σύ, διδάσκαλε; τόν ρώτησε ο Χάρρυ.

—"Εγώ θα μείνω εδώ. Αυτός ο δύστυχος θ' άργήσει να ανεβήτε τελείως κι' έτσι θα λαγοκοιμηθώ κι' εγώ, άπάνω σ' αυτή την καρέκλα. Πήγαινε και κούταξε να τ' ετοιμάσης όλα...

Κάμποσην ώσα μετά τήν άναχώρησι του Χάρρυ, ο ψευτοαστυνόμος συνήλθε και μόλις άνοιξε τ' άμτια του κι' είδε πώς ο σωτήρ του ήταν ο διασημότερος άστυνομικός τής Άγγλιας, ψιθύρισε κατάπληκτος:

—Ο κ. Χόλμς!...

—Είθεε καλά τώρα; τόν ρώτησε με ήρεμο τόνο ο Χόλμς.

—Μάλιστα, κ. Χόλμς! τού άπάντησε εκείνος, κυττάζοντάς του μ' ευγνωμοσύνη. "Όστε οσείς με οώσατε;

—Ναί, γιά να σάς ξεπληρώσω τó «καλό» πού μου κάνατε... πού μου κλέψατε δηλαδή τή Ζαίρα! τού άπάντησε με ειρωνικό τόνο ο Χόλμς.

Ο άρρωστος τότε, μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη, ψιθύρισε:

—Ο Μαορί με διάταξε να τήν κλέψω. Ήταν άρχηγός μου κι' άφεισε να τόν ύπακούσω.

Ο Σέρλοκ Χόλμς τόν κούταξε κατάματα και τόν ρώτησε:

—"Όστε είν' αλήθεια ότι βρήκατε χτές τó θραύο τó θησαυρό του γέρο - Φιρμόν στο νεκροταφείο του Ουέστμινστερ;

Ο άρρωστος στήν έρώτησι αυτή τού διασημου άστυνομικού δεν άπάντησε άμέσως. "Υστερα όμως από μιά λιγώλεπη σιωπή, καταγκώντας κάθε διαταγή, ειπε μ' άποφασιστικό τόνο:

—Ναί, πού να πάρη ο διάβολος!...

—"Όστε ο Μαορί πήρε όλόκληρο τó θησαυρό; Ξαναρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Ο ψευτοαστυνόμος τότε, τρίζοντας τ' δόντια του κι' άφρίζοντας άπ' τή λύσσα του, φώναξε:

—Μά τόν πράσινο διάβολο, θα μου πληρώση αυτό πού μούκανε, κ. Χόλμς. Νάσαι γι' αυτό σίγουρος!... Με ξέρεις καλά, πιστεύω, ξ;

—"Ο!... Βέβαια! Σε ξέρω καλά! τού ειπε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Είσαι ο Ζακ Μπρόουν, ο έπιλεγόμενος Πίφ ο Γαλάζιος. Θυμάμαι πώς καταδικάστηκε κάποτε γιά μιά διάρρηξι.

—Μάλιστα!... "Εγώ ειμαι και σάς προτεινω να δεχθίτε τή συνεργασία μου!... Δέχεται να σάς βοηθήσω και να κάνουμε μοιρασιά;

—Δεν λέω όχι!... "Αλλά τί μερδικό θέλετε;

—"Απλούστατα: Σείς θα πάρετε τή Ζαίρα, κι' εγώ τó Μαορί. "Αν θρούμε και τó θησαυρό θα μού δώσετε ό,τι οσείς θα θελήσετε. Μικρά πράγματα πάντως... "Όσα χρειάζονται να θρέξω τó λαρόγγι μου γιά δύο μερόνυχτα! Τί λέτε;

—Δεν εινε παράλογες ή άπατησεις σου!

—"Ο! κύριε Χόλμς, φώναξε άμέσως ο άρρωστος, εισθε ο δικότερος άπ' όλους τούς άθρώπους. Δεν πρέπει τίποτε να κρύβη κανεις από σένα και γι' αυτό σε θεσάβω πώς, όταν βρέθηκα δεμένος στο ύπόγειο, έσας σκέφθηκα, ως τόν μονο σωτήρα μου! Μή σάς φαίνεται αυτό άπίστευτο... Και πρεπει ακόμα ναστε σίγουρος ότι ο Πίφ ο Γαλάζιος δεν εινε άχάριστος: Δεν ξεχνάει ποτέ τó καλό πού τού καναν... Ρωτήστε με ό,τι θέλετε... Ειμαι έτοιμος να σάς άπαντήσω.

—Πώς ο Μαυρός κατάφερε να σε δεισι;

—Με μέθυσε ο άτιμος! Μ' έκανε, με τó συμπάθειο, σαν γουρουνί!... Στήν άρχη είχαμε συμφωνήσει να μοιρασουμε τ' κοσμήματα και τή μικρή. "Αργότερα όμως, έπειδή αυτός ήθελε γιά λογαριασμό του μόνον τή μικρή, δέχτηκε να μού δώση τó μεγαλύτερο μέρος τού θησαυρού. Τήν τελευταία μας συμφωνία τήν καναμε άφοδ θρήκαμε τó θησαυρό, κι' ενώ τ' άπαινα σαν φίλοι. "Επιμαε, θυμάμαι, κάμποσα πτητήρα, όταν άσφαμα μ' έπιασε μιά ζάλη κι' έπεσα κάτω... "Ερριξε ναρκατικό ο άναδρος, μέσο στο πτηήρι μου. "Ήθερε καλά πώς αλλοιώτικα...

—"Αλλά γιατί δεν σε σκότωσε, όπως σκότωσε τó Φιρμόν;

—Εινε δεισιδαίμων ο Μαορί, γι' αυτό δεν με σκότωσε. Δεν

τολμά να σκοτώση τούς άθρώπους άπ' ευθείας, άλλα τούς έξονώνει με διάφορα άλλα μέσα. Τόν γέρο - Φιρμόν άσφαμα τόν ξεμπέρδεψε μ' ένα παράξενο τρόπο. "Έβαλε στην πασιπλία τού γέρου ένα ασμακερό θέλος, με τó όποιο τρυπήθηκε κατά τύχην ο Φιρμόν και πέθανε. "Ετσι νομίζει, ο Μαορί, ότι δεν εινε άπολύτως υπεύθυνος γιά τήν άνωποκτονίαν πού κανε. Τό ίδιο έκανε και με μένα. Μ' άρπασε δεμένο κι' αν πέθανα, κατά τή αντίληψή μου, δεν θάφταινε αυτός. "Έχει, καθώς βλέπετε, δική του συνείδησι. "Όσο γιά μένα, μεταξύ μας, κ. Σέρλοκ, δεν έχω συνείδησι.

—Καλά, δλ' αυτά, μά δεν μού λες, πού εινε τώρα;

—Στό Παρίσι.

—Πήγε εκεί να πουλήση τ' κοσμήματα πούκλεψε;

—"Οχι, άκόμα.

—Γιατί;

—Γιατί ξέρει πώς τόν κυνηγάτε και φοβάται μήπως ειδοποιησετε τήν Παρισινή άστυνομία.

—Τί θα κάμη τότε;

—Θα περιμένγ, να περάση ή μπόρρα, να ξεχαστή κάπως ή ύπόθεσις αυτή.

—Αμπαρά! Μπορεις τώρα να μού πης κάτι;

—Ευχαριστως, κ. Χόλμς. Ρωτήστε με ό,τι θέλετε.

—Πού έχει κρυμμένο τόν θησαυρό ο Μαορί;

—Πού θα τόν κρύβη φτάνοντας στο Παρίσι, θέλετε να πητε.

—Ακρίβως.

—Νά σάς τó πω. Ξερετε τις κατακόμβες τού Παρισίου, τις γεμάτες φερετρα και νεκροκόκκαλα;

—Φυσικά.

—Εκεί κάτω λοιπόν θα κρύβη τ' κοσμήματα ο Μαορί, όσο να βρηί καιρό να τ' πουλήση.

—Στις κατακόμβες!...

—Ναί, κ. Χόλμς, γιατί σάς φαίνεται παράξενο;

—Γιατί ξέρω καλά πώς όποιος κατέβει στις κατακόμβες αυτές χάνεται. Εινε σωστός λαθούρινθος εκεί κάτω. Πολλοί χάθηκαν εως τώρα. Και γι' αυτό άκριβώς ή Παρισινή άστυνομία, έβαλε κι' έχτισαν τελευταία τήν εισόδου τους.

Ο Πίφ ο Γαλάζιος γέλασε αστανακά.

—Πφ!... άπάντησε. Αυτά τ'ά λένε οι άστυνομικοί. Γιατί τόσο ξέρουν, τόσο λένε. Μά ή κατακόμβες έχουν δυό εισόδους.

(Άκολουθεί)

